

KIS HÍR LAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

RÓKA BÁCSI BARÁTSÁGOSAN FOGADTA. (Lásd a 334. lapon.)

LIX. köt. 21. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1900. november 18-án.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

HARDY KAPITÁNY GYERMEKEI.

— Elbeszélés, számos képpel. —

Irta *Ellis Ede.*

(Folytatás.)

DÁNIEL bácsi, mikor Viktorral a fenyegető veszedelemről beszélt, tévedett egyben másban, de abban nem tévedett, hogy ki a vörös-bőrűek vezére és mit akar. Mert valóban Vörös-farkas tört rá e tájéokra és legelső sorban az volt a célja, hogy Hardy kapitányon töltse ki a boszuját.

Ennyivel azonban nem érte volna be ő maga sem, annál kevésbé a harcosai. Ezek körül-belül ötvenen voltak és már nem egy pusztító portyázást végeztek Vörös-farkas vezetése mellett. A többi indiánus törzsek főnökei szinteg nem helyeselték e véres kalandokat, mert a végvárbeli katonaság parancsnoka rájuk izent, hogy baj lesz, ha megszegik a békét.

— Dehogy szegjük! Nagyon rosszul teszi Vörös-farkas testvérünk, amit tesz. De majd rajta leszünk, hogy többször ne tegye. Békében akarunk élni a sápadt-képű testvérekkel.

Alig távozott azonban a fehérek küldöttje, már újabb pusztító kalandokra indult Vörös-farkas. A többi főnök pedig nem hogy akadályozta volna, hanem inkább még segítette. Ezt az alattomoskodást már nem folytathatták volna sokáig. A fehérek mindenütt panaszkodtak, zugolódtak s a katonai parancsnokok újabb nagy háborura készülődtek az összes garázda indiánus törzsek ellen. Ekkor jött közbe az az éj, mely a Hardy kapitány két gyermekének annyi borzalmat hozott. Még csak a kezdetét láttuk a viszontagságaiknak.

Amiben Dániel bácsi tévedett, az volt, hogy a vörös-bőrűek csak éjfél után támadnak, addig pedig kiválasztott rejtek-helyükön pihennek. Rendesen, igaz, ez volt a szokásuk; de Vörös-farkasnak most más volt a hadi terve.

Már eddig is, mialatt messzi földről az Ohio vizéhez ért, bőven talált volna alkalmat, hogy egyes telepítvényeseket megrohanjon; de nem tette, sőt messzire elkerülte a fehérek tanyáit, hogy senkinek még csak sejtelve se legyen közeledéséről. Ily módon eljutván a nagy folyóhoz, bizonyos lehetett felőle, hogy a tulsó parton még kevésbé sejtik a veszedelmet, gyorsan egymás után megtámadhatja és elpusztíthatja a fehérek telepeit, mert a fehéreknek nem lesz rá módjuk és idejük, hogy össze gyülekezve védekezzenek vagy a távoli várból katonaságot hívjanak segítségül. Legelső sorban igen is a Hardy kapitány tanyáját akarta megtámadni, de rögtön ám, hogy még az éjjel egész sor más telepet is elpusztíthasson, aztán vissza fordulva, haza menet lemészárolja azokat a telepeseket is, akiket jövet óvatosan megkimélt.

A terv nagyon egyszerű volt és mégis teljes sikert ígért. Mire a folyótól több órányira fekvő várban meghallják a támadás híret s kimozdul a katonaság, akkorra Vörös-farkas már hegyen-völgyön túl lesz a zsákmányával, utól sem érik.

Nem pihentek hát le a vörös-bőrűek, mint Dániel bácsi Viktort biztatta. S a bátor ifju, még ha semmi akadály sem merül is föl utjában, nem érhetett volna szülei házához hamarább, mint az indiánusok, nem figyelmeztethette volna atyját a veszedelemre. Am de közbe jött valami, ami

a Vörös-farkas jában.

A vörös-bőrű sikerére, nem tósságról. A f de mégis ott sággal. Noha nem volt éppú nesztévették van közel. Tel Vörös-farkas küldte előre valahol valar különböző uta tosan megsza mikorra térje czosok rendk ilyen megbíz lagok állásár Főnökük tök

Az egyik k itüzött időr vörös-bőrű h a folyón, m tűz körül ta másikat is, kém nem té zavarta az i

Miért nem hogy ennek rek megfoga fehérek min delem fenye

S akkor a t könnyen győ belebukhatn a fehérek k

A vörös l gyon megcsa tágitott telj

a Vörös-farkast kissé megakasztotta utjában.

A vörös-bőrű vezér, ha számított is terve sikerére, nem feledkezett meg az óvatosságról. A folyón túl, bár jócskán távol, de mégis ott áll a fehérek vára a katonasággal. Noha nem volt valószínű, de mégis nem volt éppen lehetetlen, hogy a fehérek neszét vették a veszedelemnek és katonaság van közel. Teljes bizonyosság kedvéért tehát Vörös-farkas a két legügyesebb harczosát küldte előre kém-szemlére, nem látnak-e valahol valami gyanus jelt. A két kém különböző utakon indult: Vörös-farkas pontosan megszabta, hol, merre járjanak és mikorra térjenek vissza. A vörös-bőrű harczosok rendkívüli pontossággal szokták az ilyen megbízást teljesíteni. A hold és csillagok állásáról pontosan tudják az időt is. Főnökük tökéletesen megbízhat bennök.

Az egyik kém pontosan vissza is tért a kitűzött időre, Viktor maga is látta. Az a vörös-bőrű harczos volt az, aki átuszott a folyón, mikor a többiek még a lobogó tűz körül tanácskoztak. Várták azután a másikat is, de hiába. Az idő mult, de a kém nem tért vissza. S ez nagyon megzavarta az indianusok tervét.

Miért nem tér vissza társuk? Tudták, hogy ennek csupán egy oka lehet: a fehérek megfogták vagy megölték. De így a fehérek mindjárt azt is tudják, hogy veszedelem fenyegeti őket. Készülnek a védelemre. S akkor a támadók nem csak nem jutnak könnyen győzelemhez és zsákmányhoz, hanem belebukhatnak a kalandba, nyakukra jön a fehérek katonasága.

A vörös harczosok vállalkozó kedve nagyon megcsappant, de a Vörös-farkas nem tágitott teljesen. Hogy a távolabbi telepeket

megtámadja, arról lemondott: de hogy ellenségét, Hardy kapitányt és családját kézre ne kerítse, arra nem tudta magát elszánni. Hardy kapitány telepe közel van, hamar oda érnek, hamar végeznek vele. Nincs is hozzá szüksége egész csapatára.

Csak néhányad magával kelt hát Vörös-farkas át a folyón; de mert épp arra a tájra volt kiküldve a vissza nem tért kém, ahol Hardy kapitány lakott, az óvatos Vörös-farkas nem indult mindjárt utnak. Tüzet rakott, aztán elő hívta egyik harczosát és utasításokat adott neki, hogy a Hardy kapitány háza táját kémlelje ki, nehogy kelepcebe kerüljenek, ha netalán éppen ott esett baja a másik kémnek s a fehérek készen várják a támadást. A folyó mentén menjen is, jöjjön is; a tűz megmutatja, hol várja a főnök.

Éppen idáig haladt a vörös-bőrűek dolga, mikor Viktor a csónakjával, csupa óvatosságból a parti sás közé evezett. Olyan sűrű volt a vízi növényzet, hogy a csónakot meg nem láthatta senki, de igen is a növények zörgése, hajladozása elárulhatta, hogy mozog valami ott. Viktor tehát abba hagyta az evezést és mivel a víz itt úgy is sekély volt, csak nagyon lassan tolta előre a csónakot. Egyszere azonban ezt is abban hagyta, mert beszédet hallott a part felől. S amint az ágakat vigyázva félre hajlitotta, kínos megdöbbenéssel vette észre, mekkora balfogást tett, mikor ide evezett. Mert alig husz lépésnyire látta a tüzet s mellette állt Vörös-farkas, aki épp ekkor beszélt a kém-utrá kiszemelt harczossal. (Lásd a képet a 324. lapon.). A főnök tekintélyes, parancsoló magatartásáról Viktor azonnal tudhatta, hogy ez nem lehet más, mint maga a rettegett indiánus vezér. Ha ő itt van,

akkor harcosai is okvetlenül átkeltek már erre a partra, éppen itt tanyáznak. És ő ide evezett, egyenest bele a veszedelembé! Még nem vették ugyan észre, de a legkisebb nesz elárulhatja s akkor a sekély parti vízben egészen kényelmesen elfoghatják. Mert ha lelő is közülök egyet, mit ér vele? egész csapattal hiába száll szembe.

Most már igazán csüggedni kezdett Viktor és hiába törte a fejét, nem tudta, mi tevő legyen. Csak azt tudta, hogy egyelőre mocczania sem szabad, míg a vörös-bőrűek odább nem vonulnak a parttól. És így nem is juthat előre, nem értesítheti atyját a fenyegető veszedelemtől.

Vörös-farkas pedig nem mozdult. A harcos, akivel beszélgetett, eltávozott, még pedig éppen

a Viktorék tanyája irányában, amerre a Vörös-farkas többször mutatott a kezével s ez csak fokozta a Viktor gyötrő aggodását. Maga Vörös-farkas azonban ott maradt a tűz közelében s elgondolkozva járt fel s alá, miközben néha meg-megállt

és, Viktor nagy bajára, mindig éppen a folyón nézegetett végig.

Lassan-lassan mégis eszébe jutott Viktor-nak valami, ami némileg megnyugtatta.

— Amig Vörös-farkas itt van, addig nem támadnak, mert ő bizonyosan maga is ott akar lenni. Tehát amig őt látom, addig otthon nincs baj. Ha pedig elmozdulnak innen, akkor én is megmozdulhatok és a folyó közepén teljes erővel evezve, hamarabb ott leszek a házunknál, mint ők.

Előre hajolt és a lehető leghal-kabban sugta Dorinkának:

— Meg ne mozdulj! A vörös-bőrűek itt vannak közel.

Elfojtott lélekzettel ültek hát mozdulatlanul. A csónak, a sűrű vízi növényzetben fennakadva, szintén mozdulatlan maradt. Végte-

lenségnek tetsző kínos percek multak; egyszerre azonban valami nesz hallatszott a folyó felőli oldalról. Alig-alig hallható csekélyke nesz volt az, de nem kerülte el a Viktor feszült figelmét.

Ha sejthette, ha kitalálhatta volna az

VÖRÖS-FARKAS . . . BESZÉLT A HARCZOSSAL.
(Lásd a 323. lapon.)

igazat, sok má
Rövid figyelés
tudott meg. m
— Csónako
ahol mi jöttün

hogy össze lel
sával. De m
csónak, Vikto
hogy nem tév
víz beárnyéko
be a sűrű n

igazat, sok máskép történt volna azután! Rövid figyelés után Viktor csak annyit tudott meg, mi okozza azt a neszt.

— Csónakon közeledik valaki, ugyanott, ahol mi jöttünk idáig . . . Okvetlenül vörös-

bőrűek . . . akkor vehettek észre, mikor a leopárdot lőttem le . . . Van csónakjuk is és most követnek, keresnek . . . sejtik, hogy itt lappangunk valahol és meg akarnak lepni.

Nagyon éles hallgatózással valóban meg lehetett hallani az evező-csapásokat, bár ezek olyan zajtalanok voltak,

. . . FÉLKE HAJLITOTTA A LOMBOKAT. (Lásd a 326. lapon.)

hogy össze lehetett téveszteni a víz csobogásával. De minél közelebb ért az a másik csónak, Viktor annál bizonyosabbá lett felőle, hogy nem téved. Az a másik csónak is a víz beárnyékolt szélén uszott, de nem tért be a sűrű növényzet közé, hanem szorosan

mellette haladt s többször surolta is, úgy hogy ezeknek meg-megmozduló ágairól Viktor most már azt is pontosan tudta, hol van a másik csónak, bár ezt magát nem láthatta.

— Valjon kifürkészik-e, hol vagyunk?

gondolá szorongó szívvel. Ezeknek a vörös-bőrűeknek csodás szimatjuk van.

És nyomban úgy látszott, hogy nagyon is igaza lesz. Az a másik csónak megállapodott, még pedig éppen azon a helyen, ahol ő a sik vizről ide a bozót közé vezette a maga csónakját. Tehát aligha nem sejtik, hogy itt van valahol, akit keresnek.

— Most már nincs menekülés . . . vörös-bőrűek vannak a parton is, a víz felől is, gondolá Viktor elkomorodva. De ám közeledjenek . . . nem kapnak meg olesón!

S zajtalanul fölkapta a puskáját.

Az indiánusok finom szimatjának is van azonban határa. Annyi legalább bizonyos, hogy a másik csónakban levők nem követték Viktort a sűrűségbe, hanem lassan tovább eveztek lefelé. Alig pár lépésnyire Viktoréktól haladt el a csónak a növényzet mentén, folyvást oly nesztelenül, hogy épp csak az annyira közel Viktor vehette észre. S mikor már annyira elhaladt, hogy semmi nesz sem hallatszott, Viktor ismét reménykedni kezdett.

— Odább hiába keresnek s akkor ki fognak szállni a partra, a vízi ut ismét szabad lesz.

Ez most annál fontosabb volt, mert amint a part felé kémlélődött, látta, hogy Vörös-farkas nem távozott ugyan el, de lekuporodott a tűz mellé. Bizonyosan el is szunyókál egy kicsit és a harcosai is alkalmasint szintén pihennek. Dániel bácsinak mégis igaza lesz. Nem támadnak éjjel előtt. A parton levő ellenségtől el fog osonhatni, csak a vizen levő ne állja útját.

Félre hajlitotta a víz felőli lombokat, (Lásd a képet a 325. lapon.) hogy kikémlelje azt a másik csónakot, utban van-e még? Megint csak szomoru csalódás

érte. Ott volt a másik csónak, látszott is a vége, még pedig éppen azon a helyen, ahol megszűnt a vízi növényzet a part mentén, ott, ahol Viktornak okvetlenül ki köll vezetnie a maga csónakját a nyílt vízre. S mozdulatlanul állt ott, mint ha lesnének, várnának valamit a benne ülők. Hányan vannak, azt nem lehetett látni, mert a lomboszat eltakarta a csónak nagyobb részét.

— Mindegy, ha csak egy vörös-bőrű ül is benne, gondolá Viktor elkeseredetten. Lesben áll, az bizonyos. Sejtik, hogy itt vagyok valahol, de nem mernek behatolni a sűrűségbe, mert azt is tudják, hogy puska van nálam. Várják, hogy elő bukkanok s akkor ők löhetnek előbb, ha fenyegetném őket.

Tehát bekövetkezett, amit nem is gondolt lehetőnek: még rosszabbra fordult a helyzete. Most már nem is az volt a legnagyobb baja, hogy közel a parton ott van Vörös-farkas. Ettől valamiképen, nagy ovatossággal, talán elosonhatna. De a vizen állták el az útját.

Még föl sem fedezték, már is fogva tartják!

(Folytatása következik.)

F A L U É S V Á R O S.

— *Lenke és Béla vitája.* —

Lenke. — Nem mondom én, hogy nem szép Budapest. Dehogymondom! De mégis csak szebb és jobb nálunk falun. Nem szeretnék én Budapesten élni, nem én! Jaj, azok a hosszú utcák, azokkal a toronymagas házakkal tövön egymás mellett! A nap alig tud ide bekukkantani. Meg nem is olyan aranyos fényes itt a nap-sugár, mint nálunk, hanem csak fakó-hal-

ványan szürödő körön. A mosol darabkát lát a falba ütközik nem láthatni. utcákban, ud rong, mikor m pedig bibor-fé még azután is,

Ha kilépsz hová fordulha dek embertől ban, lármában igen, van séta esoda csöpp szabott utakk bad! Van ot mersz nyulni, fákon legfölsé baszt. Nincs bizony még e annyian van

Mennyivel Kedvünkre f udvaron, ker a szabad me nyáron virág megfizetni; h míg a bokro az erdőből m mókuska sző a galambok bohó csibés nak körül, a nagy háza tartanotok; ral, pórázor vigan verse mint én a télen szánk

ványan szűrődik át a sűrű por- és gőzkörön. A mosolygó kék égből alig tenyéryni darabkát lát a szem, mindenfelé csak hideg falba ütközik a tekintete. A nap keltét nem láthatni, sem lenyugvását, sőt a szűk utcákban, udvarokon már est-homály borong, mikor még le sem szállt a nap. Nálunk pedig bibor-fényben ragyog az ég sokáig még azután is, mikor a nap már leáldozott.

Ha kilépsz a házból és sétálni akarnál, hová fordulhatsz? Ott bolyongsz a tömérdek embertől nyüzsgő utcákon, tolongásban, lármában . . . szinte bele kábulsz. No igen, van sétatér, oda menekülsz. De mi esoda esőpp darabka föld az, pontosan kiszabott utakkal, melyekről letérni nem szabad! Van ott szép virág is, de ha hozzá mersz nyulni, büntetést fizetsz. A por-lepte fákon legföljebb néhány éhes veréb gubbaszt. Nincs hol labdázni, karikázni, de bizony még egy kicsit futkosni sem lehet, annyian vannak mindig mindenütt.

Mennyivel kedvesebb nálunk, falun! Kedvünkre futkosunk, kergetőzünk a tágas udvaron, kertlen; és ha ez sem elég, künn a szabad mezőn. Nagy bokrétába szedünk nyáron virágot, nem köll minden szálát megfizetni; hempergünk az illatos szénában, míg a bokrokból dalos madarak zengenek, az erdőbül nyulacska ugrik elő, a fákon mókuska szökdécel. Van szelid boczikánk; a galambok a kezemből csipegetik a magot; bohó csibécskék, ruczácskák csipogva fognak körül, ha megjelenek köztük. Nektek a nagy házakban még kutyát sem szabad tartanotok; vagy ha szabad: hát szájkosárral, pórázon vezetitek sétálni, nem hogy vigan versenyt futva játszhatnátok vele, mint én a Petákkal. Nyáron kocsikázunk, télen szánkázunk, hó-lapdával játszunk, hó-

embert építünk, a városban pedig alig tudjátok, milyen színe van a hónak, mert rögtön összegázolják, aztán rakásba söprik, elhordják az utból.

Jaj, dehogyan eserélném én el az én kedves falumat a ti híres várostokkal!

Béla. — No no, csak ne fitymálj bennünket oly nagyon, falusi hugocskám! Mert akár mit beszélsz, én mégis csak azt mondom: éljen Budapest. Mindenek fölött való a szép Budapest. Nem mondom, hogy nem szép, nem kedves az mind, amit említettél, de mégis csak semmiség a nagy városhoz, a mi gyönyörű fővárosunkhoz képest. Báránka, boczika, csibécske, zengő madár, hiszen szép, szép, magam is szeretem nyáron néhány hétig; de egész esztendőn át biz én nem mulatnék velök.

Hogy sok a nagy ház Budapesten? De sok ám! És milyen gyönyörű! Csak valld meg, magad is álmétkodtál, el voltál ragadtatva, hogy először láttad. Nagyszerű műalkotások, melyeket látni minden nap új öröm. S muzeumban, képtárban a sok érdekes gyűjtemény, szemet gyönyörködtető, elmét megoktató, izlést nemesítő. Amiről mások csak leírást olvashatnak, azt mi valósággal látjuk, megismerkedünk vele. Aztán a nagy gyárakban a sok hasznos és érdekes munka, a boltokban a tömérdek szép holmi, az utcákon pedig annyi tarkabarka nép, mindenféle nemzetbeli, idegen, még szerezsen is.

Ha van pénzünk, kocsikázunk is, de még ha csak kevés is a pénzünk, akkor sem kell gyalog járnunk. Villamos vasuti kocsik robnak végig az utcákon s pár fillérért messze visznek; ti a híret is megbámuljátok, mi naponként járunk rajta. Közönséges ló meg boczi helyett az állat-kertben

a világ minden részének ritka állatait, madarait látjuk, és ha dalos madár nem zeng nekünk, de jeles zene-karok játszanak séta-tereinken s ezt aligha magad is szívesebben nem hallgatnád, mint azt a madárkát.

Az sem baj nekünk, ha korán elbukik a nap a magas házak mögött. Késő este, sötét éjjel is világosak az utcáink, fényesen meg vannak világítva, míg ti este belepottyantok az ut árkába. Szünet-napon nem kell a harmadik faluba utazni, hogy egy-egy kedves pajtásunkkal találkozzunk. Közel vagyunk egymáshoz, hamar együtt van egész nagy vig társaság s kivált télen pompásan elmulatgatunk, míg ti ott falun ki sem mozdulhattok a házból, mert be-

fujta az utat a hó, beleveszne ló és szánkó. Remek korcsolyázó pályánk is van, melyet tisztán tartanak a hótul épp úgy, mint az utcákat, úgy hogy télen is száraz láb-
bal sétálgatunk.

Hát biz' én, hugoskám, a világért sem cserélném el az én fővárosomat a te falueskád-
dallal.

Lenke. — Mind hiába, nem győztél meg. Én a kedves falumnál maradok.

Béla. — Nem róvlak meg, sőt így van ez helyesen. Városnak is, falunak is megvannak a kellemetességei s kinek ez, kinek az szerez nagyobb örömet. S nagyon bölcsen van elrendezve, hogy izlés, hajlam különbözik és az ember városban és falun egyformán boldog lehet.

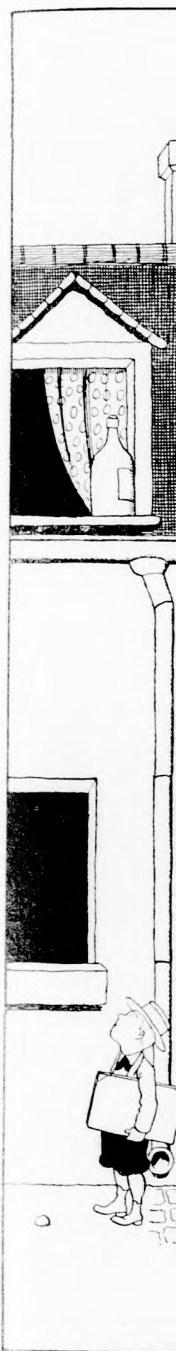
ÁLMOS-TÁSKÁK.

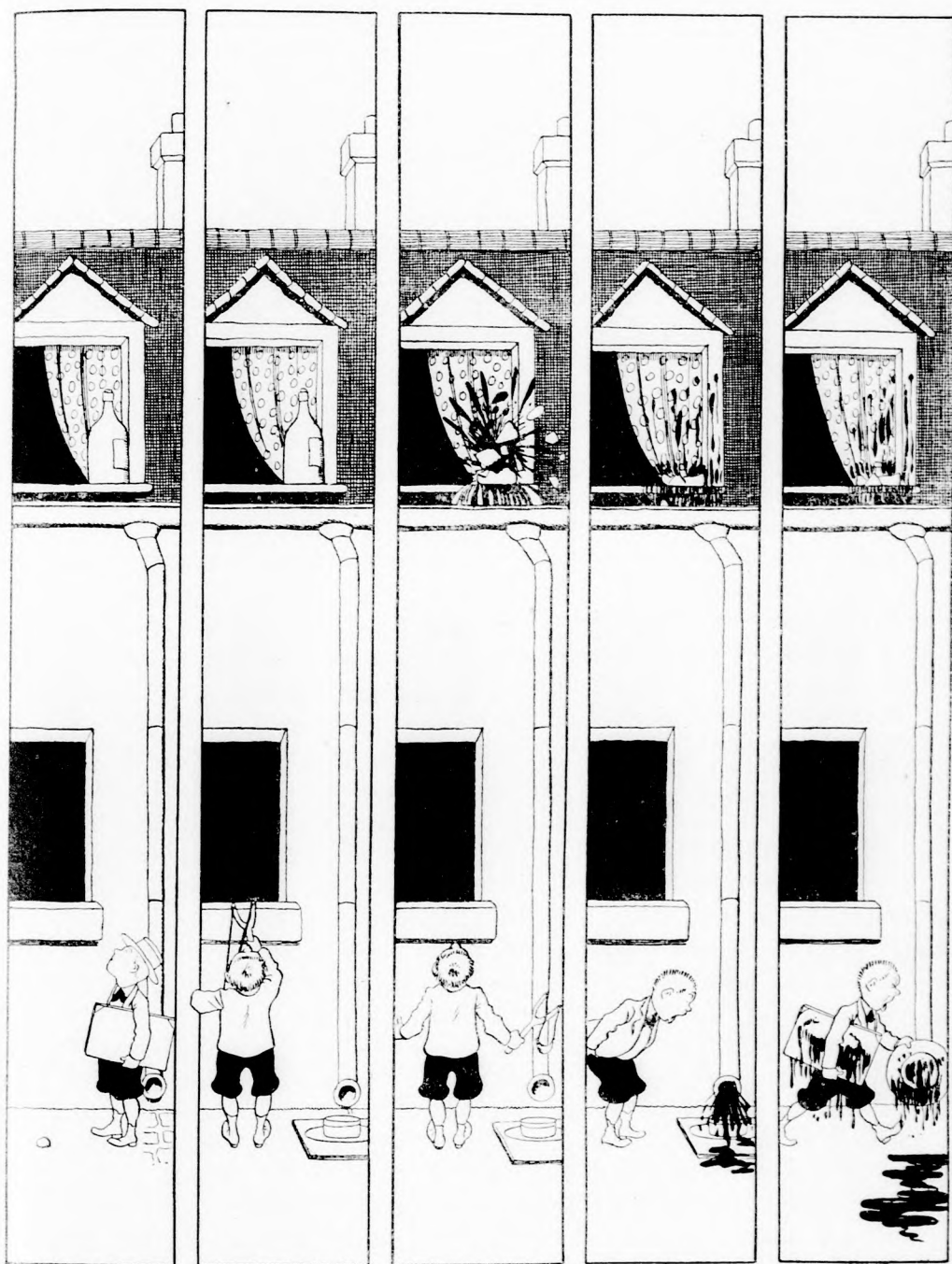

A játékból elég is már,
Az idő is későre jár,
Külenczet ütött az óra ...
Ágyba Dóra, Böske, Lóra!

Ágyba Dani, ágyba Peti! —
De le őket ki fekteti?
Neki dőlnek im egymásnak,
Se hallanak, se nem látnak.

Öt ágyacska meg van vetve,
Mari néni jön sietve ...
Hát az esteli imádság? ...
... Alszanak az álmos-táskák.

A MESTER-LÖVÉS. (Lásd a 330. lapon.)

A MESTER-LÖVÉS.

(Képpel a 329. lapon.)

1.

*Tentás üveg oda fenn —
Gondolkodik Karika.
Léket löhet talán bele
Jól irányzott parittyá.*

2.

*A fegyverét kivesszi.
Hosszan czélozgat felé...
Keze biztos... semmi kétség...
Jó nagy léket lö belé.*

3.

*És csakugyan!... Csörrenés...
Hasas üveg kilyukad...
Cseréj-hullás... tenta-ömlés...
Fekete lé leszalad.*

4.

*Fekete lé leszalad
Eső-fogó csövön át...
Hejh!... rátul be is keverte
A mappáját, kalapját.*

5.

*Csak úgy csepeg a mappa.
Csak úgy esurog a kalap...
Nagyokat bög kis Karika...
Jaj, lesz otthon hadd-el-hadd!*

MENYÉTKÉ HÁLÁJA.

— Állatmese, képekkel. —

MESSZE künn az erdő szélén. sűrű bozótban volt a menyét-familia tanyája. Nagyon kellemes lakás esett ott. Ember néha esztendőn át sem fordult meg a tájon, ellenben atyafiak, jó barátok sokan laktak a környéken: görény, róka, farkas, akik ha termetre nagyobbak voltak is a menyéteknél, de megbecsülték ezeket, tudván, milyen ügyes, bátor és erős kis vitézek. Csak a fiatal Menyétke felől kezdtek egy idő óta másképp gondolkozni. Ő is fürge, eleven, éles fogu és ugyancsak hara-

rapós legényke volt egészen addig a napig, amelyen oly későn és oly fáradtan tért egyszer haza. És azután nagyon csöndes, nagyon szelid lett. Sokszor eltűnődött, elgondolkozott. Senki sem tudta, mi történt vele. No, nem is sokat törték rajta a fejöket; beérték annyival, hogy azt mondták:

— Kiütött a familiából.

Nem bánta menyétke, ha mondták is.

— Már én csak állok a szavamnak. Bezzeg jól esett akkor, hogy Tapsi bácsi megsegített.

Biz' az anyyira jól esett, hogy e segítség nélkül Menyétke okvetetlenül elpusztult volna. Mert az történt vele azon a nevezetes napon, hogy vig ugrádozás-közben bele esett egy mély gödörbe, amelyből semmikép sem tudott kivergődni. Tudott ő jól mászni, kapaszkodni, de itt most semmit sem ért a tudománya; amint föl akart mászni a gödör meredek oldalán, a laza föld kimállott s ő mindig vissza zuhant a gödör fenekére. Végre már teljesen kimerült s kétségbe esetten kiáltozott segítségért.

Sokáig hiába kiáltozott. Már le is mondott a menekülés reményéről, midőn két fejet pillantott meg fönna a gödör szélén. Mindjárt rájok ismert és a reménye nem nagyon növekedett, mert hát két nyul állt ott fönna. Tapsi és fia Nyuszi. Az öreg Tapsi bácsi így szólt:

— Valaki jajgat és bajban van itt... Ahá! Ismerem... Menyétke urfi, ellenséges familiából való. No, ha csávába került, az ő baja. Menjünk odább, Nyuszim!

De a jó szivü Nyuszi nem mozdult, hanem kérőleg szólt:

— Segítsünk rajta, apuska! Hiszen ő még talán nem vétett ellenünk, olyan fiatal!

— Ha mé ezután. Ism

Lenn a g ménykedni l Nyuszira.

— Köszö szántál, mor vétettem elle ha kiségittek kább örökre

— Hallo élenken.

— Hallom benne. Haner az ellensége

Egy-két p nézegette, me

— Ne sir Leugrott a

— Ül a Menyétke

rugott a hát néssel egysze Menyétke ki mondá:

— Tapsi felejttem el. szószólóm vo hogy nem bi ból való vag dom, hogy barátjok les

Ezért lett lid legényke milyen szép Ezért nem t len lenni m is megsokalt koma-asszony lapon.)

— Ha még eddig nem vétett, majd fog ezután. Ismerem a fajtáját.

Lenn a gödör fenekén Menyétke reménykedni kezdett és hálásan pillantott Nyuszira.

— Köszönöm, jó Nyuszi, hogy megszántál, mondá. Én valóban még nem vétettem ellenetek és nem is fogok soha, ha kisegíttek ebből a nagy bajomból. Inkább örökre hálás leszek.

— Hallod, apuska? szólt Nyuszika élénken.

— Hallom, hallom, de nem igen bizom benne. Hanem hát Isten neki, tegyünk jót az ellenséggel is!

Egy-két pillanatig a gödör mélységét nézegette, méregette, aztán így szólt:

— Ne sirj no! Mindjárt kihozlak.

Leugrott a gödörbe és leguggolt.

— Űlj a hátamra és fogózzál meg jól.

Menyétke megtette. Tapsi bácsi nagyot rugott a hátsó-lábaival s gyönyörű szökkenéssel egyszeriben künn volt a gödörből. Menyétke ki volt szabadítva. Meghatottan mondá:

— Tapsi bácsi, ezt a jóságát soha sem felejttem el. Neked sem, Nyuszika, hogy szószólóm voltál. Azt mondta Tapsi bácsi, hogy nem bizik bennem, ellenséges familiából való vagyok. No, hát szentül megfogadom, hogy Tapsi bácsiéknak mindig jó barátjok leszek.

Ezért lett Menyétke olyan csöndes, szelid legényke. Mindig eszében tartotta, milyen szép az, ha valaki jó és nagylelkű. Ezért nem tudott olyan szilaj és kegyetlen lenni mint a többi. Még az anyja is megsokalta és elpanaszkodott Görényné koma-asszonyának: (Lásd a képet a 332. lapon.)

— Nem tudom, mi lelte ezt a fiamat. Egészen kiütött a familiánkból. Az apja is, a testvérei is ugyan kemény legények, egyre-másra hordják haza a jó prédát; ő pedig alig hogy fog egy-egy egérkét.

— Már biz' az nem sokat ér, ha olyan alamuszi, felelé Görényné asszonyom. Bezzeg, nem olyan az én fiam! Alig bírok vele. Tegnap is megtépve, véresen került haza, mert vakmerően tört be a tyúk-ólba és rajta kapták. Jó hogy épen hozta haza az irháját. És még nevet a kópé! Azt beszéli, hogy mégis hoz ő onnan jó csibe-pecsenyét.

— Ó, ha Menyétkében fél-annyi merészség volna! De olyan lágy szívü, hogy már szinte röstellem. Képzeld, kedves komá-asszony! . . . tegnap azt kérdezte, hogy miért bántjuk a nyulacsákát, mikor azok olyan kedves, szelid jószágok! Majd meglapított a guta mérgemben. Mint ha bizony törődne vele valaki, valjon a nyulacsákák kedvesek-é vagy sem! . . . mikor az a fő, hogy a nyul-pecsenye nagyon jó.

Görényné asszonyom is teljesen ebben a vélekedésben volt és váltig sajnálkozott rajta, hogy Menyétke olyan rossz utra tévedt.

— No, talán majd eszére tér, szólt végül biztatólag. Gyakran köll vinni vadászatra, majd megjön a kedve és lefejt magáról ezt a lágy-szivűséget.

De Menyétke biz' azt nem tette. Az öregek előtt nem dicsérte ugyan többé Tapsiékát, mert látta, hogy csak magára haragitja őket, de a testvéreivel erősen vitázott, bár ezeket sem tudta meggyőzni.

— Beszélhetsz nekünk, mondá a heves Mérgeske. A nyulak a legis-legborzasztóbb teremtések. Kérdezd csak meg Róka bácsitól! Ő már csak tudós és tekintélyes személyiség. És mi történt vele? Minap ellá-

togat Tapsi házába, hát mindnyájan félre huzódtak és olyan gorombák voltak, hogy még csak vacsorára sem hívták meg.

— Azt csöppet sem csodálom, vágott vissza Menyétke. Hiszen épp e napokban fogta el a szegény kis Fülke nyulacsját, meg is ette.

— Jól tette! Hiszen arra való, vélték a többiek.

De Menyétke nem úgy vélekedett, hanem arra gondolt, hogy biz' ő nem igen szeretné, ha valami hatalmasabb atyafi meg ő róla vélekedne olyan formán és egyszerre csak nyakon csipné, megenné.

Hiven megtartotta tehát a nyulacsját, fogadott barátságot és ha kísértelt a környékre, mindig ott settenkedett, ahol Nyuszikával, az ő jószívű szó-szólójával

... ELPANASZKODOTT KOMA-ASSZONYÁNAK. (Lásd a 331. lapon.)

találkozhatott. Nyuszi eleinte huzódozott, nem igen bizott benne; de lassanként meggyőződött, hogy Menyétke igazán nem forral semmi gonoszságot. Hát barátságosan csevegtek, sétálgattak együtt. A többi nyulacska azonban gyanakodó maradt s Menyétke csak messziről nézhette, mikor Nyuszi a társaival tánczolt és mulla-

tott. (Lásd a képet a 333. lapon.) Egyszer-kétszer megpróbálta, hogy közéjük menjen, velök mulasson, de a félénk jószágok iziben szét rebbentek és elfutottak.

Ez nagyon busította Menyétkét.

— Persze, persze, rossz a hírünk és azt hiszik, én is olyan kegyetlen vérszopó vagyok, mint az atyámfiái. Sokáig fog tar-

tani, míg megomról. De a

Meg is tett többiekkel va hányszor ő is kertelen mara Menyétke, ho volna a gyan prüsszentett,

mégsem jutott nem, éppen c ahol az éhes

— Hát má erdítá Farka Ez botrány!

— Valóbar ur, Ezek a

tani, míg meggyőzőm őket igaz barátságomról. De amit lehet, megteszek.

Meg is tette. Szorgalmasan járt ez után a többiekkel vadászni és — furcsa! — valahányszor ő is ott járt, a vadászat mindig sikertelen maradt. Mert olyan ügyetlen volt Menyétke, hogy épp mikor már rárohantak volna a gyanutlan nyulacskákra, ő nagyot prüszentett, vagy a köhögés fogta el, vagy

időnek előtte ugrott föl. Elég az, hogy a nyulacskák mindig elmenekültek.

Volt is mit hallgatnia! Korholták, pirongatták.

— Jaj, te ügyetlen! Most már miattad nincs vacsoránk! Soha ilyen élhetetlen fizkót!

Végre nem is vitték magukkal vadászatra. Ámde, furcsa!... nyulpecsenyéhez

NYUSZIKA A TÁRSAIVAL TÁNCZOLT. (Lásd a 332. lapon.)

mégsem jutottak. A nyulacskák, hogy hogy nem, éppen csak ott nem voltak találhatók, ahol az éhes ellenség rájuk leskelődött.

— Hát már soha sem lesz nyulpecsenye? Erdítá Farkas ur dühösen. Ez hallatlan! Ez botrány!

— Valóban sajátságos! tünődött Róka ur. Ezek a Tapsiék egy idő óta olyan

szemesek és ügyesek, hogy lehetetlen őket megkaparítani.

Az egész sógorság, atyafiság mérgelődött, mivel hogy a nyulpecsenyét mindnyájan nagyon szerették. Hogy többé soha se legyen részök benne, azt már csak nem viselheték el.

— Majd kifőzők én valamit, szólott Róka koma. Gyertek holnap mindnyájan hozzám

gyűlésre, majd meghányjuk-vetjük, amit kifundálok.

Meg is jelentek a gyűlésre mindnyájan akiknek nyul-pecsenyére fáj a foguk. No, nem maradt el Menyétke sem. Róka bácsi nagyon szívesen fogadta (Lásd a képet a czim-lapon.), kifejezván abbéli reményét, hogy Menyétke hasznára fordítja a sok okos beszédet, amit e jeles gyűlésen fog hallani.

— Iparkodni fogok, azért jöttem, felelé Menyétke szerényen.

Meghuzódott a sarokban és figyelmesen hallgatta a sok beszédet. Legelőször is Róka koma adta elő a tervét, elmondván, hogy mivel Tapsiékát sik mezőn nem lehet megcsipni, tehát otthon, Tapsi-házában kell őket megtámadni.

— Nem ér semmit, mordult rá Farkas

ITT SZÖKÖTT KI AZ EGÉSZ NYUL NÉPSÉG. (Lásd a 335. lapon.)

ur. Megpróbáltam én azt sokszor, de azok a gézengúz Tapsiék úgy építették a tanyájokat, hogy minden oldalon van kijáratuk, nem is egy, hanem tíz is. Akár merről támadunk rájuk, elmenekülnek a másik oldalon. Okosabbat gondolhattál volna ki.

— Csak lassan, kedves Farkas barátom, felelé Róka koma. Te nagyon hatalmas vitéz vagy, de a hadi cselhez én értek jobban. Már többször jártam ott Tapsi-házán

mindenféle barátságos ürügyek alatt, jól kifürkésztém az egészet. Hát igaz, nagyon sok a kijáratuk. De épp ezért gyűltünk mi is mindnyájan egybe. Éjjel, mikor Tapsiék mind otthon vannak és alusznak, mi valamennyien egyszerre vonulunk ki és körül fogjuk Tapsi-házát. Vagyunk annyian, hogy minden kijáráshoz jut egy-egy őr, aki a menekülni akarókat vissza kergeti. Mi ketten pedig, Farkas barátom, berontunk

a fő-ajtón s k
Tapsi-nemzets
még csak hirm
nyul-pecsenye.

Tetszett a t
ték Róka kom
fogukat a nag
borzadozott. I
ő jötevőit! D
Busult, de a

Leszállt az
mikor az éhes
s mély csőr
koma állította
elé. Így Meny

— Addig
Farkas ur h
szólt Róka k
egész tanya
Mikor aztán
len elálljátok
tek a menekü
tommal oda k

— No, az
amíg körül já

S alig hog
csak eltűnt;
percz mulva
Nagyon fárad
kerítésnek és

Farkas és
már minden
üvöltéssel, be
a prédát. Ne
tek, kutattak,
ur dühösen m

— Nincs
Róka. Nem
vákon futotta
fogták el val

a fő-ajtón s kényelmesen végzünk az egész Tapsi-nemzetséggel. Nem menekül el egy sem, még csak hirmondónak sem. Lesz ott aztán nyul-pecsenye, hogy torkig lakhatunk vele.

Tetszett a terv mindenkinek, megéljenezték Róka komát és ugyancsak fenték a fogukat a nagy lakomára. Csak Menyétke borzadozott. Ilyen kegyetlen sors érje az ő jötevőit! De hát mit tehet ő egymaga? Busult, de a fejét is törte.

Leszállt az éj. Tapsiék már rég aludtak, mikor az éhes ellenség lappangva oda ért s mély csöndben elhelyezkedett. Róka koma állította föl az öröket minden ajtó elé. Így Menyétkét is.

— Addig senki se mozduljon, míg Farkas ur hangos kiáltását nem hallja, szolt Róka koma. Sokáig tart, míg az egész tanya körül fölállítom az öröket. Mikor aztán a jelt halljátok, akkor hirtelen elálljátok a kijárást és vissza kergetitek a menekülőket, mi pedig Farkas barátommal oda benn végzünk velök.

— No, az jó, hogy sokáig fog tartani amíg körül jár, gondolá Menyétke.

S alig hogy magára maradt, egyszerre csak eltűnt; de csak rövid időre. Egy-két perc múlva már ismét ott volt a helyén. Nagyon fáradt lehetett, mert neki dült a kerítésnek és csakhamar elaludt. El ő!

Farkas és Róka uraimék pedig, mikor már minden jól el volt rendezve, rettenetes üvöltéssel, betörték a főkapun és keresték a prédát. Nem láttak sehol senkit. Kerestek, kutattak, hiába. Sehol senki. Farkas ur dühösen morgott.

— Nincs baj, jeles barátom, biztatta Róka. Nem mertek élénkbe kerülni, váton futottak, hát az ajtóknál barátaink fogták el valamennyit. Ott a sok jó préda.

Siettek ki, sorra járták az ajtókat. Az örök mind helyökön álltak, még pedig ugyan türelmetlenül.

— No's, elfogtátok? kérdé Róka koma.

— Kit? Ennél a kijárásnál egyetlen nyul sem mutatkozott.

Ezt felelte mind. Már-már sehogy sem értették a dolgot, mikor végre oda értek, ahol Menyétke állt őrt. Hát még ekkor is mélyen aludt. Így már értették. Itt szökött ki az egész nyul-népség. (Lásd a képet a 334. lapon.)

— Jaj te lusta semmiházi! Hát így örködtél? A te réveden menekültek el és egész tervünk dugába dőlt!

Tán őt magát tépik szét, de volt esze s elfutott.

Tapsiék azonban, okulván a történteken, végkép elköltöztek onnan, bátorságosabb vidékre. Csupán Menyétke tudta meg, hová és ő gyakran el is látogatott hozzájuk. Hálálkodtak is jóságáért, de ő azt felelte:

— Én csak hálámat róttam le, hogy megmentettetek. Az igazi érdem a jó Nyuszié, aki engemet, mint ellenséget szánt meg. Én csak háládatlan nem voltam.

Rejtett folyó-nevek.

Ti szabad földön laktok.
 Házam falát össze-vissza mossa a tenger
 vize.
 Balassa jól és hősiesen harczolt.
 A tüzoltók tegnap gyakorlatot tartottak.
 Szeretem a szorgalmas tanulót.
 Te mess nekem kenyeret!
 Szomorú sors az árvaság,
 A nap sugara már nem melegít.
 Ez a lakás nekem nagy.
 A két lator Czakóvárát felgyújtotta.
 Köröskörül csillagos az ég.
 Az érett szilva jó gyümölcs.
 A gyémánt elvágja az üveget.
 A szabadszállási óra éjfél utott.
 A szép nyári napok hamar osonnak el.
 A barna hindunak fehér ruhája van.
 Ali bég ajtajánál két janicsár állott őrt.
 Az opera zenekarában sok művész van.
 A lengyelek a hajdani poljásoktól származtak.

Ez a talaj talán nedves?
 A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja
 jutalom-nyereményül a következő művet:

„Kis mese-könyv“.

Válogatott mesék a *Grimm testvérek* gyűjteményéből, számos fa-metszetű ábrával, díszes angol vászon-kötésben. (A „*Forgó bácsi könyvtára*“ című sorozat egyik önálló kötete.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIX. köt. 19-dik számában közölt rejtett közmondás megfejtése:
 Jóság, kása, óra, bolt, mise = Sok a jóból is megárt.

Helyesen fejtették meg: Szilágyi Ernő, Mádor Hedvig és Emma, Tersztyánszky Etelka, Kövesi Jenő, Feichtinger Dittuska (Jövőre igazi nevedet ird ki, másképp nem vehetném figyelembe

ez ismeretlen bevezető nevet. F. b.), Leipniker Ida és Mátyás, Bayer Anti, Hirsch testvérek, Kiss Margit, Gáldonyi László, Kohn Gizella, Kazy Péter, Lengyel Margit és Kálmán, Zaicz Gusztó, Pap Lili, Csatáry Jani, Háy Irén és Julia, Kálmán Mihály, Véghelyi Lajos, Materny Rózsika és Margit, Gyárfás Erzsike, Luczenbacher Ada, Szántó Olga és Ernő, Hegedüs Jancsi, gróf Serényi László, Hauzer Béla, Somogyi Margit, Beke Bertó és Gyula, Veress Gizi és Józsi, Badics Gizella, Térfy Marianna, Rickl Ilona, Stern Jolán és Birike, Kerpely Ilma, Neumann Szeréna, ifj. Muraközy László, Kummerer Paula, Győri Sarolta, Szántó Pista, Debitzky Jolán, Szigethy Ilonka, Hollós László, Sinkovits Clarissa, Péterfy Vilma, Spitz Miklós, Nagy Lenke és Ernő, Vörösmarthy Ida, Hudák Dezső, Czibur Géza.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Véghelyi Lajos. Esztergomban*, kinek a jutalom-könyvet (»*A természet három országa*«, írta *Martin*: a magyar ifjuság számára, különös tekintettel Magyarországra, átdolgozta *dr. Dulácska Géza*, 262 képpel, díszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LIX. köt. 18-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Somogyi Margit, Velics Ella és Olga, Egyházy János, Hirsch Emma és Laczi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Valpó Sándor. Magam is láttam, amit te. A Brassó melletti hét csángó falu népe oláhos viseletben jár, de nyelvre tiszta magyar. A Hunyadvárát környékező népség meg, bár nevére, viseletére mind magyar, végkép eloláhosodott. Amannak méltán örvendhetünk, emezen méltán busulhatunk. — **Ranschburg Béla.** Besoroztam. — **Gf. Serényi László.** Szorgalmad és tudásod szép eredménye nekem is örömmre szolgál. — **Felczman Anna.** Lehetetlent kérsz. — **Molnár László.** Kéréseddél fordulj a kiadó-hivatalhoz, közölve vele egyúttal a D. K. lakezímét. — **Velics testv.** A pótlendő szónak is értelmének kell lenni, P. o. *alom* = halom; *kos* = okos. És így tovább. Ilyenformán kiigazítva, küldjétek be még egyszer. Szívesen köszöntlek. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Velics Ilonka (Torda, Fötér) Velics Ellával és Olgával ohajtana levelezni.